

Aquest diumenge iniciem un nou any litúrgic. Malgrat la pandèmia, procurarem que els quatre ciris de l'Advent il·luminin les nostres esglésies i, a poc a poc, anar creant i retrobant l'ambient joiós del Nadal. Aquestes quatre setmanes ens parlen d'una actitud fonamental, a vegades poc conreada, que és l'espera. I és que, així com en la Quaresma subratllem una preparació penitent de cara a la conversió, en l'Advent la preparació s'assembla més a una avantsala de la gran festa de Nadal. Esperem el naixement del Senyor, però no l'esperem passivament, sense posar-hi res de la nostra part. L'avantsala on ens han convidat a romandre no és la sala d'espera avorrida i monòtona que fa perdre el temps, sinó l'espai on poder conrear i aprofundir, tant personalment com comunitàriament, una sèrie de virtuts.

Un primer camp a conrear és la paciència, una virtut cada vegada més escassa en el nostre món occidental, més aviat dominat per la urgència, la immediatesa i les presses. En la nostra ment actual, esperar té quasi una connotació negativa, de desaprofitament. I, en canvi, a ningú se li escapa que les coses realment importants de la vida necessiten un temps de gestació absolutament imprescindible per possibilitar-ne la maduresa i la plenitud.

Disposar d'un temps fort per arribar al Nadal significa que l'Església ens convida a no perdre'ns en superficialitats i lleugereses, sinó a donar el valor just que es mereix la solemnitat eclesial de l'Encarnació del Fill de Déu. És per això que l'Advent necessita la pregària pausada i la reflexió serena i assossegada. Només així ens podrem aturar a contemplar aquest misteri ja abans que el celebrem, i obrirem el nostre interior per captar amb profunditat la gran sorpresa i el gran regal de Déu.

D'una manera especial, doncs, aquests dies recordem i revivim l'oportunitat constant de trobar-nos amb el Senyor que ve, que segueix venint cada dia i a cada temps. I és des d'aquí que l'espera s'emparenta amb l'actitud de vetlla.

És evident que qui es troba esperant per entrar a una festa no s'adorm. A la gran sorpresa de l'Encarnació del Fill de Déu hi ha de correspondre la nostra llibertat responsable, perquè el Senyor vol atreure'ns amb el seu amor i ens convida a formar part d'una nova humanitat. Però cal que cadascun de nosaltres escolti la seva veu i s'aixequi voluntàriament a obrir-li la porta, com aquelles noies prudents de l'Evangeli que estaven amb les torxes enceses.

L'espera té encara un altre valor fonamental, que és fer créixer el desig. Ningú no espera un esdeveniment joiós amb apatia i desgana. Seria una contradicció, fruit del desconeixement d'allò que realment espera. L'home i la dona bíblics expressen el desig de Déu. Esperar-lo, anhelar-lo, cercar-lo, plorar-lo, festejar-lo són a la base de la seva espiritualitat. El Salm 62, propi de les Laudes del diumenge, n'és un exemple diàfan: «Oh Déu, ets el meu Déu, a l'alba et cerco. Tot jo tinc set de tu, per tu es desviu el meu cor en terra eixuta, assedegada, sense aigua.» El desig de Déu és el motor per engendrar el món nou que ens porta el Nadal. Aleshores, el nostre entusiasme esdevindrà un testimoni autèntic per la joia de viure'l.